

решаващо значение. Защото ограничаването на компетенциите до сенките прави съмнителен и потенциално самоироничен профетическия тон, проричащата лирическа поза. Противоядието за това е всяко произнасяне за сенките да ги пронизва и отминава в порив по техните причини и произходи, (иди) по техните същности и идеи, за да се предотврати нелепото вживяване в сенки, в актьори или кукли. ^{xxiv}

Можем да задълбочим объркването като напомним, че от наративна гледна точка сенките са отсам, а причинителите им са отвъд. От друга страна "отсам" е в тъмата отвън, а "отвъд" е в светлината вътре. Тогава именно сенките са от страната на свидетелството, което намира парадигматична подкрепа в изострената графичност, придърпваща черното навън, към *на тъмна нощ часът*, при лирически аз, чиято геройност се свежда до воайорската му възрност, откупена с лирически профетизъм. Но текстът полага сенките *зад бялата завеса в поле от светлина*; иначе казано, сенките са едновременно вън и вътре, в тъмното и в светлото, от страната на наблюдателя, но и от страната на мъжа и жената. Тогава между-пространството на завесата би се превърнало в компромисно решение, доколкото завесата не е пространство, а двуизмерна мембрана, фина полупрозрачна ципа, екран, върху който се сливат проекциите на желанията и наличията, който суплементира вън и вътре, тъмно и светло, видимо и въобразено. Казано накратко, можем да се спасим в междината на химена и да положим сенките именно върху него, т.е. нито отсам, нито отвъд или оттатък. ^{xxv}

И така, разполагаме с ясна програма в центъра на творбата да застанат сенките, интерпретирани като символ. За да може това да стане, творбата следваше да се разправи както с наративните, така и с алегорическите условия, създадени впрочем от нея. Тя прави това като свидетелската конкретика на сенките върху завесата бива размиа и абстрактизирана в лишената от феноменалност идея за мъжко-женските отношения, представени чрез символа на сенките.

Ако се концентрираме върху поведението на лирически аз, то следва същата посока. Въведен многозначително още в първия стих *Аз гледам откроени*, аз-ът повече не посмява да заяви себе си, изцяло разтваряйки се в третолично-множествената те-форма на една все повече обективизираща се визия. Аз-ът въвежда себе си в донякъде проблематичната ситуация на воайор. Ала програмата